

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Гоголя

березень 2013 рок, № 5

Весна іде. Сніг розтає, скресає крига.
Сонечко гріє з-за весняних хмаринок.
Раніше починається день. Природа
прокидається від зимового сну.

І хоча володарка зима ніяк не хоче
відступати (то посипле сніжком, то подує
холоднющим вітром, а то і нагадає про
себе морозом), та все ж у повітрі – весна.

Здається, усім набридли холодні та
хмарні зимові дні, тому ми з нетерпінням
чекаємо приходу теплої чарівниці.

Не забарилась весна завітати й до
ліцею, де її теж дуже чекали. Саме на
1 березня було призначено проведення
щорічного конкурсу «Міс ліцей». Про цю
довгоочікувану подію задалегідь почала
сповіщати афіша, майстерно виконана
Манойленком О. І.

А ще в холі ліцею з'явилися
фотографії чарівних дівчаток –
учасниць конкурсу «Міс фотошарм».
Жоден представник сильної статі не
міг залишитися байдужим до цих
романтичних образів.

Для кожного з нас весна
асоціюється з Жіночим святом,
зізнаннями в коханні, безкраїм морем
улюблених квітів: ніжних котиків і
духмяних гіацинтів, різнокольорових
тюльпанів і жовтих нарцисів, гордих
троянд та вишуканих орхідей.

Саме в перші дні весни
пам'ятайте давно відомі істини.

*Кажімо більш ніжніших слів
Знайомим, друзям і коханим.
Нехай комусь тепліше стане
Від зливи наших почуттів.
Нехай тих слів солодкий мед
Чиюсь загоїть рану,
Чи перший біль, чи то останній.
Коли б то знати наперед!
Кажімо більше ніжних слів.
Комусь всміхнемось ненароком.
То не життя людське коротке,
Короткі в нас слова черстві!
Кажімо більше ніжних слів!*

Тиждень математики

З 25 лютого по 1 березня в ліцеї проходив тиждень математики.

Слід відмітити, що 2013 — ювілейний рік сто п'ятої річниці пам'яті Георгія Вороного. Отож тиждень математики був присвячений пам'яті цієї чудової людини, видатного вченого-українця.

Учениці I курсу фізико-математичного класу Доля Вікторія і Труш Інна виступили з доповіддю перед учнями закладу і його гостями та відмітили, що Геній Георгія Вороного на століття пережив його самого: побудовані математичні об'єкти-діаграми Георгія Вороного широко використовуються в комп'ютерній графіці, геометричному моделюванні, створенні штучного інтелекту тощо.

Учні I фізико-математичного мали змогу показати силу своїх знань і рівень ерудованості, узявши участь у грі “Математичний ерудит-квартет”, яку підготувала й провела Овчинникова Т.А.

У грі брало участь 4 команди, до складу кожної входило по 4 гравці: 2 учні ліцею і 2 учні 9 класів шкіл міста. Активні вболівальники не давали розслабитися. Та це й не дивно, оскільки підтримку знайшли не тільки ліцеїсти, а й учні 9 класів: 14 дев'ятикласників шкіл міста прийшли проникнутися духом змагання та зануритись у прекрасний світ математики.

Найерудованішим дев'ятикласником був визнаний Лобачов Сергій, учень школи №15. Він приніс команді найбільшу кількість балів. Не поступився йому й учень

фізико-математичного класу Полулях Володимир, який чітко розумів стратегію гри, проте ризикував дати відповіді на “найдорожчі” запитання боїв. Наприклад, Віктор Гюго відмічав, що розум людський володіє трьома ключами, які дозволяють людині знати, думати, мріяти. Два з них - літера й нота. Чи знаєте Ви, який третій ключ?.. А Полулях Володимир знає — цифра.

Найбільшу цікавість в учнів викликали раунди “Геометричні пазли” та “Геометрія годинника”. Виявилось, що не так уже й просто з трьох однакових трапецій скласти рівносторонній трикутник і з'ясувати, який кут на циферблаті годинника буде між хвилиною і годинною стрілкою о 15 год 15 хв.

Без прикрас можна сказати, що це було свято знань, кмітливості й ерудиції. Учні дізналися багато цікавого про те, чого немає в шкільних підручниках. Так, наприклад, дізналися, що аристократи-театрالی просили французького короля нагородити Рене Декарта, оскільки він першим запропонував метод нумерації крісел по рядах і місцях. Проте король відмовив, оскільки вважав, що математики не варті нагород.

Одна із легенд розповідає, що цар Птолемей захотів вивчити геометрію. Виявилось, що зробити це не так просто. Якось цар позвав Евкліда й попросив вказати легкий шлях, на що той відповів: “У геометрії немає царської дороги”.

Тож шановні наші ліцеїсти, бажаємо вам пройти цю дорогу до кінця й отримати винагороди, на які Ви заслуговуєте!

Пам'ятайте, математика не тільки складна, але й цікава наука.

Міс лицей 2013

Довгоочікуване свято краси та вишуканості... Його люблять і лицейсти, і гості. Переповнена глядачами зала НДУ імені Миколи Гоголя гостинно зустрічала лицейських красунь і цієї весни. Святковий настрій конкурсанток та метушня за кулісами приховувала їх хвилювання, адже кожній дуже хотілося бути найкращою.

Позаду залишилися довгі та виснажливі репетиції, пошук образів та дружні поради Крапив'янської О.С. і така потрібна підтримка рідних та друзів.

Особливо слід відмітити майстерність чарівних ведучих Віталіни Давиденко, Юрія Макухи та Максима Максименка, які створювали особливу атмосферу та підтримували талановитих конкурсанток.

Глядачі зустрічали шаленими оплесками красунь: Красновид Анастасію, Голуб Анастасію, Огієнко Дар'ю, Кошелівську Альону, Бузюн Альону, Сидоренко Олександру та Євлах Анну. Зрозуміло, що кожен присутній у залі прийшов підтримати свою конкурсантку та не залишився байдужим до виступів дівчаток.

Ефектні дефіле, романтичні образи красунь минулого та бали вимогливого журі – усе перепліталось. Були й сльози за кулісами, і крики «браво» у залі.

Атмосфера напруження зростала щохвилини, здавалося, що кожен наступний виступ конкурсанток ставав усе досконалішим.

Особливо дивувала майстерність підготовки творчих номерів. Там можна було побачити все: східні танці і модерн, вальс і рок-н-рол.

Та кожне свято не може тривати нескінченно. Завершився й конкурс «Міс лицей 2013». Корона переможниці дісталась Бузюн Альоні, яка одночасно здобула титул «Міс глядацьких симпатій 2013». Та всі дівчатка-конкурсантки отримали почесні нагороди та призи від спонсорів, а ще стали подружками, що, мабуть, найголовніше в житті.

Тож дякуємо конкурсанткам за титанічну працю, організатору Крапив'янській О.С. за цікавий та творчий конкурс і допомогу у підготовці, батькам за різнобічну підтримку дітей, спонсорам за подарунки і квіти.

Літературна світлиця
(Весна... Вона завжди надихає)

**Дівчинка зі стиглими вишнями
на кінчиках пальців**

Дівчинка зі стиглими вишнями на кінчиках пальців втомилась від занадто довгої зими. Вона хоче сховатись від морозного повітря, що ледве не розриває її змучені легені, але щойно заходить до власної кімнати, починає задихатись від нестачі кисню. Здатність мозку фільтрувати інформацію повертається лише тоді, коли ідіотські помаранчеві шпалери ховаються в темряві. З батареї скрапує вода, ніби відмірюючи час до Цього, і, здається, що Це таке знає лише сама батарея. Тому дівчинка її не змінює, хоч аварія сталася ще на Різдво і щонайривнік затопити істеричних сусідів стає все більшим. Вона звикла поважати те, чому дано більше знань і терпляче чекає, коли нарешті і для неї підніметься завіса таємничості. Після смерті дідуся дівчинка більше нічого не боїться. Навіть нічні жахіття з падаючими літаками і кублами змії перестали її турбувати. Але вчора їй стало по-справжньому моторошно. Просто так. Об одинадцятій ранку. У ванній кімнаті. Двері залишились прочиненими, а вода й далі збігала в раковину.

Час грається нею, демонструючи власну винахідливість і силу. Гумово розтягуються, вислизає і рикошетом боляче б'є. Дівчинка не знає, як давно сидить на сходах і чекає на друга. Рівно так само, як і не знає навіщо чекає, бо він давно вже не з'являвся в цьому місті. Їздить селами й вивчає діалекти. Дівчинка дивується його легковажної впевненості, що це допоможе якщо не світу, то його країні. Хоча, мабуть з усіх її знайомих він єдиний продовжує вірити в себе та порядність інших. З ним взагалі найприємніше розмовляти, бо той ніколи не звинувачує владу. Але зараз він у

черговому селі веде дивні бесіди зі старенькими бабусями.

Дівчинка намагається уявити себе старою. В капцях і з сивим волоссям. Руки її труситимуться, як і зараз, але вже не від недосипу. Дівчинка взагалі в старості планує більше спати. А ще вона хоче зробити татуювання, бо їй цікаво, як воно виглядатиме років через сорок, тим більше, що вона ще не бачила бабусь з татуюваннями.

А ще дівчинка думає про своїх друзів. Про те, чи думають вони про неї і чи думатимуть, коли її не стане. Дівчинка не хоче, щоб через неї плакали. Вона завжди почувається винною за вину інших перед нею.

Навесні дівчинка полагодила батарею і змінила шпалери. Для повного комфорту не вистачало жовтого светру й повернення друга з Прикарпаття. Весна все повернула на свої місця.

Морміль Анна

*Сенс життя і свою долю
Всі ми прагнемо знайти,
А шукати - значить жити,
Свою долю творячи.
Ми завжди чогось шукаєм,
Живемо у метушні.
Та нам хочеться спочити
І помріяти у сні.
Забуваємо про рідних.
Коли бачились? – Давно!
Так життя проходить швидко
Ради чого? Мовчимо...
Не треба думати, що буде.
Треба жити, і тоді
Ми самі знайдем, що шукаєм
У житті, у долі, в майбутті.*

Калачова Наталія